

CSOMOR HENRIETT
TÚNÖDÉSEIM

NOVELLÁS ÉS VERSESKÖTET

CSOMOR HENRIETT
TŰNŐDÉSEIM
NOVELLÁS ÉS VERSESKÖTET

KIADOTT KÖNYVEIM 13.

KÉSZÜLT 2019 TAVASZTÓL-ŐSZIG

BORÍTÓTERVEZŐ: CSOMOR HENRIETT

TARTALOMJEGYZÉK

01. Előszó
02. Köszönetnyilvánítás
03. Nagypám tintatartója
04. Búcsút intek
05. Áttörés életemben
06. Hajnali táj
07. Fáj, hogy nem hiszel
08. Örökké tartó szerelem
09. Hetvenmillió apropóján
10. Segítségnyújtás az utcán
11. Erdei kiruccanás
12. Káosz körülöttem
13. Piros rózsák beszélgetnek
14. Összetartozás
15. Örökzöld fenyők látványa
16. Élménykép
17. Nagypéntek bánata
18. Tűnődés
19. Bárhol és bármikor
20. Természet utáni vágy
21. Egyszer visszatér
22. Valami szépet szeretnék írni

01. Előszó

Rögös utamon

Addig kell írnom,
amíg van kinek,
s mit a papírra vetnem.
Megértetek ha olvassátok
néhány „e” könyvemet.
Talán majd másképp
láttok engemet.
Szép szavaimmal szeretnék
hozzátok szólni, de beszédem
csak kevesen értitek.
Kegyetlenül elbánt velem az élet.
Mikor megszülettem, már akkor
nyakamba aggatott
egy nehezített keresztet.
Sérült lettem, küzdöttem eleget
míg megtanultam járni.
Örökké jól akartam teljesíteni,
hogyan bizonyítsam: én is
érek annyit, mint más.
Belém rúgott az élet,
imbolygó járásomat
teljesen elveszítve
tolókocsiba kényszerültem.
Így nem tudok hátad mögé
osonni, hogy megöleljelek.
Fel nem adva tovább
harcoltam magammal,
felkeltem erősen kapaszkodva
járókeretembe, s elindultam,
arra figyelve, amit az én
aranyszívűm bársonyos
hangján mondott.
Régóta itt él szívem
legmélyén.
Az egyetlen aki megért,
és akkor is velem van,
mikor senki más.
Ha imára kulcsolom kezem,
érte és édesanyámért teszem.
Fohászom az égig száll:
könyörögve kérlek
jóságos Istenem,
vigyázz rájuk, ők
a legdrágább kincseim e világon.

Nélkülük elvesznék,
s érdektelenül ülnék egy sarokban,
könnyem arcomon
megállás nélkül csurogna.
Csak egy báb lennék,
amit ide-oda löknének.
Engedd meg Uram, hogy
még sokáig körül vehessenek,
és örülhessünk egymásnak.
Hiába lestem el sok szép
kézzel fogható dolgot,
csak segítséggel tudom megvalósítani.
Meleg pulóvert örömmel kötnék,
pólómat hímzéssel szépíteném,
ahogy anyám tette egykoron,
remegő kezem nem engedi.
Régen az erdő mélyén elbujdokolhattam,
mély gondolataimba temetkeztem.
Szabadon éltem akkor én,
s nem is sejtettem, milyen
cudar érzés elveszteni
a természetnek lágy ölét.
Édesanyámnak mindig mondogattam:
nem baj hová kerülünk,
csak élj még soká velem.
A négy fal közé szorulva
gyakran könnyezem titokban,
mert ha tudná, meghasadna szíve
szegény anyámnak értem.
Amikor kilátástalan vagyok,
azt kérdezem magamtól:
meddig, s miért kell még élnem?
S ha egyszer örökre elmegyek,
fennmaradó könyveim mesélnék rólam.

2019. szeptember 30.

02. Köszönetnyilvánítás

Hálásan köszönöm Koncz-Salamon Szilviának az irodalmi munkámban a helyesírás javítási munkáját.

A MEK dolgozóinak köszönöm áldozatos munkájukat.

03. Nagypám tintatartója

Egy költözés során rengeteg emlék ölel körül, amíg bedobozoltuk holminkat. Igyekeztünk mindent szortírozni, de én képtelen voltam, mert ragaszkodom a gyermekkori tárgyaimhoz. Még az idejét is tudom, hogy mikor és miért kaptam. Keserű, könnyes vitáink akadtak ebből anyukámmal, aztán a végén mégis én győztem, eldugva kincseimet magammal cipeltem új otthonunkba. Minden tárgyamhoz életem parányi kis része fűződik, csak néhányat említenék a rengetegből. Három éves koromban nagypám egy piros zongorát ajándékozott nekem, mikor hazatért a kórházból. Hat évesként egy nagyfülű, kékszemű kutyát kaptam édesanyámtól, éveken keresztül vele aludtam, s vigasztalódtam az intézet falai közt.

2019. júniusát mutatott a naptár, szívem már nyugtalan volt, sehol se találtam helyem. Ez nagyon kemény, s kegyetlen érzés.

Egy esős vasárnapon a konyhai cuccokat dobozolta édesanyám, a szekrény tetejéről lekerült az agancsos tintatartó, amit negyvenöt évig naponta láttam, de a történetét csak most tudtam meg édesanyámtól. Azt hittem, hogy apai erdész nagypám gyermekeinek készítette a tintatartót. Szinte láttam nagypámat, ahogy édesanyám mesélt róla. Mindig érzékenyen érint, ha hallok róla, mert nagyom szerettem őt. Túl rövid volt az idő, amit együtt eltölthettünk. Boldogsággal töltött el a tudat, hogy nem csak keze munkáját dicséri az aprólékos faragott tintatartó, amelyet kis agancsokkal díszített. Naponta érintette, simíthatta, s használta.

Hirtelen ott voltam vele, az őszi hajnali erdőben, s elképzeltem, ahogy ébred a természet, dalolásznak a madarak, bíbor fényben úszik az ég alja. Nagypám sétál az erdő csendjében, s közben „harapja” a friss, dús levegőt, amely jólesik beteg tüdejének. Mosoly ült szelíd arcán, ha futni látott egy fürge őzt, vagy egy megfontoltan lépkedő szarvast, aki magasztosan hordja ékeskedő agancskoronáját. Az elhullajtott kis agancsokat tarisznyájában összegyűjtötte, s miután délben pihent egyet az erdőszéli kunyhójában, feketeszemű drága nagypám elkezdte csinálni fa tintatartóját. Fakereten belül egy sima falpra illesztette a kis tintadobozkát, és az egészet körbedíszítette vaddisznó agyarral, s agancssal.

Egykor a kis előszobában volt irodája, ahol kívülről rózsalugas futott körbe a falon. Este itt dolgozott az íróasztalánál, írta az erdészeti adminisztrációját. Beragyogtak rá a csillagok, s rózsáiban gyönyörködhetett kedvére.

2019. július 20.

04. Búcsút intek

Vajon el tudok-e még menni
nyugalmat adó zöld fák közé.
Ahol a csend honol,
lombokba bújó madárcák dalolnak.
Ha majd nem szülőfalumban lakom, Hosszúhetényben.
Sóvárgó szívemnek állandóan rohanó
kis patakom vigaszt nyújt-e még?
Amikor a lány szellő simogatta arcomat,
szétnéztem, s elhittem, hogy
gyönyörűm fut felém.
Kedvesen rám mosolyog, s
szívemnek bársonyos szobájában
ölelését éreztem.
Sirattam a tova tűnő gondolatot.
Színes vadvirágok nyíló szépségében
rejlik nagyapám örök emléke.
Összeérő lomboknak bölcsőjében
zaklatott lelkemet megannyiszor ringattam.
Felértem a dombnak tetejére,
ahol ég és föld közel van egymáshoz,
minden szorongásomat elengedtem.
Szabad lettem, s határtalan lett örömöm.
hirtelen az egész világot szerettem.
Hazavágyom, ahol édesanyám
tárt karokkal vár.
Még egyszer visszanéztem hanyatló napfényében
sötétzöld erdő gyönyörűségére.
Nehéz búcsút vennem a természet öletől
tudva, hogy életemnek egy része véget ért.

2019. június 14.

05. Áttörés életemben

Amikor átvettem 14 éves koromban az első személyimet, három kereszttel az iskolában, örökre belém égett a szégyenérzés, és ez mellé még társult a félelmem, s az idegeskedés minden egyes aláírásnál.

Emlékszem, üres folyosón siettem imádott tanárom, Erzsi néni magyar órájára, hogy legalább láthassam még. Sugárzó mosoly ült arcomon, amikor megláttam az angyali teremtet. Elkérte a személyimet, hogy megmutathassa a többi diáknak. Tenyerébe tartva kinyitotta, szeme nagyon piros lett, ahogy észrevette az engem minősítő, késsel bevéssett kereszteket. Szegénykém igyekezett magában elfojtani könnyeit. Még ma is bennem él az a fájó, könnyes pillantása, amiről a többiek mit sem sejtettek.

Apám erős létére gyűrögette, taposta a keményfedeles okmányt. Szüleim tudták, ha nagyon megviselt lesz az irat, akkor lecserélik. Lelkileg meggyötört, s nem bírtam elviselni a tudatot, hogy a nevem alatt ott csúfoskodik három kereszt.

Édesanyám azalatt a pár nap alatt mindig magyarázta, hogy nem vagyok analfabéta, hiszen verseket írok, és jól tanulok, és verjem már ki a fejemből ezt a gondolatot. „Nem tehetsz róla, hogy az átadáson nem várták ki, míg aláírod a személyidet.”

Komlóra mentünk a rendőrségre, tele voltam szorongással, s jobban izgultam, mint az iskolában felelésnél.

Mikor elérték a papírt, megkérdezték, alá tudom-e íni a nevem. „Igen” - válaszoltam, rettegtem a három kereszttől. Írásom a túlmozgásaim miatt egy kilencvenéves, reszkető kezű emberéhez hasonlított, nem egy tizennégy éves lányéhoz. De sikerült aláírnom a személyimet, s ez a fontos.

Édesanyám gyakran mondta: „Kislányom, szépen írd alá.” Aztán az idők során ő is belátta, hogy nem tudom teljesíteni kérését.

Egy mozgássérült életében rengeteg tényező befolyásolja állapotát. Csak egy példa a sok közül: hiába tervezem el, hogy bezipzárzam a kabátom, akkor se megy, még a tizedik próbálkozásra se, s van, hogy az elsőre sikerül.

Egyszerűen nem tudok belenyugodni, hogy egy súlyos mozgássérült, aki ráadásul ép értelmű, de kézzel nehezen ír alá, megkülönböztetik hivatalos helyen. Ez a fajta megalázás jobban fáj, mert azt hiszik, agyilag sem vagyok normális.

Elkezdtem kutatni a neten, találtam egy cikket, egy súlyos mozgássérült fiúról, aki bélyegzőt használ aláírásnál. Áttörést jelentene életemben, kár, hogy még nem elfogadott, pedig akár felterjeszthetné a MEOSZ az országgyűlés elé.

Elterveztem, hogy nekem kell ez a bélyegző. Édesanyám sem ódzkodott ellene, így hát kijártam ezt az utat. Ügyvédi papíroknál csak az első aláíráshoz kell a kézírás, a többi mehet bélyegzővel.

A bélyegzőt készítő üzletére is hamar rátaláltam. Mivel az üzlethelyiséget egy lépcső választja el, így nem jutottam be.

Édesanyámnak elmondtam, merre találja az üzletet. Volt időm sokszor leírni a nevem, s a legjobbat anya kivágta, és elvitte magával Pécsre. Egy óra alatt készen volt a bélyegzőm, az öregúr „széppé varázsolta csúnya kézírásom”, a számítógép segítségével kivett minden felesleges hullámot írásomból.

Ezerszer megköszöntem édesanyámnak, hogy megcsináltatta a bélyegzőm. „El se tudod képzelni édesanyám, mekkora örömet okoztál nekem, köszönöm.”

Még azon a héten elmentünk az okmányirodába, mert lejárt a személyim. Amikor anyuval megyek, a személykocsiba nem fér be az elektromos tolókocsim, így kénytelen vagyok a mechanikusba ülni, és anya tol. Ilyenkor mindig megpróbálnak a „segítőmmel” kommunikálni, én ezt utálok. Köszönés, s bemutatkozás után jön az első földbe döngölős kérdés, amit anya felé intéz a hölgy: „Ugye gyámság alatt van?” - és rám mutat. „Nem vagyok!” - válaszom. Elnézést kér, aztán a fotófülkébe ülök, miután kész vagyok, újra az asztalhoz megyek.

Tesztek egy újabb kísérletet, habár édesanyám nemleges választ kapott a bélyegzőt illetően.

„Elnézést, legyen szíves megengedni, hogy a bélyegzőmmel írhaszak alá, a sajátkezű írásomnál ezerszer könnyebb nekem.” Megengedte, s még segített is rátenni a vonalra a bélyegzőt, s fogta is, miközben rányomtam a nevem.

A szép, igényes beszéd, olykor segít a nehéz helyzeten.

2019. június 01.

06. Hajnali táj

Magasztos kék ég alatt lopakodik a bíbor színű hajnal.

Lombok közt ébrednek a madarak, fűszálakon harmat gyöngyözik. Még mindent csend ölel át, oly nyugodt áldott ez az időszak. Szőke hajú hold álmosan tekint szerteszét. Vadvirágos rétről mámorító virágillatot hoz a szél. Az erdő nyugodt, fák között szaladó, csacsogó pataknak csobogását hallani.

Néha reccsen az ág, szomjazó szarvas patakhoz siet szomját oltani. De már a lombok közt érzékeli a beáradó hajnali fényt. Aztán szökell egyet, s eltűnik a sűrű sötét erdő mélyében.

Színes tollú fácánkakas büszkén sétál a repce tábla közepén, néha komiszul rikoitozik.

Mire a hold köszönti az arany sugarait bontó napot, már jócskán virul a hajnali természet.

Dús, friss levegő árad, kellemes kint ülni a tornácos ház gangján. Kerek kút nyikorgását hallani, ahogy friss vizet húznak a reggeli mosakodáshoz. Kútnak két oldalán két szál piros rózsza, kertnek ékessége.

Istállóban bögnek már a tehenek, etetésre, s fejésre várnak. Mire a család legkisebb tagja felkel, nagy kerek szemével rácsodálkozik a világra. Kiszalad az istállóba, először nagyapját öleli szeretettel, aztán mohón issza langyos tejét pöttyös bögréjéből.

Lovak is kikíváncsoznak a szabadba. Nyerítve futnak, izmuk megfeszül, sörényük lágyan suhan.

A nap már magasan jár, s elvesztek a hajnal csodái.

2019. május 26.

07. Fáj, hogy nem hiszel

Gyötör a lelkiismeret,
mert nem hiszel nekem.
Összetörik lelkem, s eltűnik
felépített szép világunk.
De én még akkor is
ragaszkodom hozzád.
Ritkán fordulnak elő
sivár éjszakák, amikor
a lélek útján nem várlak.
Ilyenkor nyugtalan és
bánatos vagyok.
Ha véletlen percekre
rám talál az álom,
felriadok, mert álmomban
egy farkaskutya néz velem
farkasszemet ablakon keresztül.
Csitul bennem a fájdalom,
elmémbe feloszlik a hideg,
s nyirkos ködfátyol.
Újra élek, és nem
bolyongok tétován,
fülemben csengnek keserű
igaz szavaid.
Rádöbbenek milyen nehéz a dolgod,
lehunyt szemeid mögül hinni sokaknak.
Eldönteni a rengetegből melyik lehet igaz.
Bocsánatot kérnék, de már nem tehetem.
Inkább a képzelet útján, párás szemmel,
tengernek halk morajában gyengéden ölellek.

2019. augusztus 16.

08. Örökké tartó szerelem

Ötven évnyi házasság után, Gyöngyi jobban ismerte Xavér férjét, mint bárki mást. Tudta, hogy valami nincs rendben vele, szótlan volt, s lehangolt. Csendben ült az asztalnál, felesége kezét tenyerébe tette, s arcát simogatta. Gyöngyi karjaiba vette szelíd lelkű férjét, s hálósóbájukba vitte, leült vele baldachinos ágyukra. „Mi a baj kedvesem?” - kérdezte sírós hangon. „Ne aggódj anygalkám, csak nagyon fáradt és gyenge vagyok.” Lassan párnájára fektette, gondosan betakarta, s szorosan szívéhez bújít úgy, mintha ölébe kuporodna, s szelíd hangján megkérdezte: „Mi bánt kicsikém?” Közben gyengéden átölelte, s csókjaival árasztotta el, hamar eloszlott a bánata mellette.

Xavér asztalosként dolgozik, udvarukban van a műhelye, így csak néha kell elválniuk. Mindig órákat búcsúzkodtak, nehezen múltak a napok egymás nélkül. Most már el se megy, inkább az inasait küldi vidékre. Mindig azt mondta: „Nagyon nehéz nélküled angyalom, tudom mennyit keseregsz értem.” A vonal másik végén férje keserű hangját nagyon fájt hallania.

„Angyalom megöregedtünk, s egyre csak a szereteted szeretném érezni, a kislányt, akit egykor elvettem, s mellettem asszonnyá cseperedett, szívem mélyén őrzök. Elszaladt mellettünk ötven év, annyira szeretnék még pár évet veled.” Gyöngyvirág egész testében reszketett, annyira féltette őt. Hosszan csókolták egymást. „Csak hadd öleljelek, s simogassalak.” Szemük sarkából szeretet tüze csillogott.

Xavér Gyöngyvirágját búvólte, még most is könny szökik szemébe, ha visszagondol a fiatalkorára. Mielőtt megismerte Gyöngyvirágját, árva volt, szülei korán meghaltak, céltalanul bolyongott a világban. Mennyire hosszú volt az út, míg rátaláltam. Felesége fekete, ezüst hajszálaival eltakarta könnyes szemét, eszébe jutott, amikor Gyöngyvirágját kikísérte a vasútállomásra.

Feltette a szüleihez tartó vonatra zokogó angyalát, közben majd megszakadt az ő szíve. Pillanatok alatt ráborult a magány, leült egy terebélyes fa tövéhez, hulló könnyekkel megfestette Gyöngyvirágját.

Mielőtt elvette volna, megkérte kedvese, hogy ha lehet, szerelmünk tartson örökké. Könnyes szemmel ott állt előtte: „Te vagy az én angyalom, lelkemnek, szívemnek, s életemnek legszebb fénye. Élünk csendesesen, s boldogan Gyöngyvirágom!” „Örömmel teszem, Xavérom. Ha lehetne, egy tóparthoz közel lakjunk!” - kérte vágyakozón Gyöngyvirág.

Életük őszen valami nyomja gyenge érzékeny szívét, túl rövid ideig tart az örökké. „Egyszer rám borul az örök sötétség, s te nem leszel ott velem Gyöngyvirágom, ettől félek.” Úgy zokogott, hogy egész testét rázta zokogása. Felesége könnyezve csókolta: „Édes Xavérom, nyugodj meg, és ne gondolj ilyenre, kérlek. Élni sem tudnék nélküled!” Nem tudott tovább beszélni, sírás fojtogatta. Ketten tudják, mekkora szeretet van köztük, hogy évtizedek során elválaszthatatlanok lettek. „Gyere ülj kedvesem az ölembe!” - kérte férje vágyakozón, selymes haját ujjai közül elengedte.

Gyengéden átölelte, miközben öle rejtékébe kuporodott, letörölte férje fájó könnyeit. Simogatták, s csókolták egymást, férje felesége vállára hajtotta fejét. Betakarta Gyöngyvirágját, mielőtt arcára tette volna a kezét. Szívet melengető volt az érzés mindkettőjük számára, a csillagok beragyogtak az ablakon.

Már hajnalodott, mire megnyugodtak, Gyöngyvirág azt kérte tőle, ma még maradjon mellette, és pihenje ki magát.

Naphosszat szorgalmasan dolgozik a műhelyben. Kevéske időre mindig kiszalad a feleségéhez, ölébe ülteti, amíg megisszák a kávéjukat, s mellé süteményt esznek. Xavér arcára sugárzó mosoly ül, amikor felesége délután a műhelyébe lép, tudja, hogy már vele marad a munka végéig. Szívében öröm és elégedettség ragyog, homloka barázdái ilyenkor teljesen kisimulnak. Férje mellé áll, s a kisebb munkákba besegít.

Négy órakor pontban bezárják a műhelyajtót, s lesétálnak a Balaton partra, leülnek a padra, s átölelik egymást. Elnézték a fodrozódó kék vizet, amelyen a kecses nyakú fehér hattyúk ringatóztak.

„Itthon maradok ma veled, pihenünk még kedvesem” - mondta. Érzékenyen csókolta. „Majd együtt főzünk, csak maradj mellettem!” - kérte feleségét. „Nincs szebb érzés a világon, csak azt tudni, hogy velem vagy, Gyöngyvirágom.”

Körömpörköltet főztek nokedlival, desszertnek túrótortát készítettek. „Amíg megterítesz angyalom, addig átmegyek a műhelybe, beszélek az inasokkal.” Átölelte, s forrón csókolta. „Öt perc, s jövök drágám.” Még egyszer visszanezített rá, miközben becsukta az ajtót. Majd átsietett az udvaron, felesége utána nézett, kimondottan boldog volt, hogy férje megint jól van. Életvidám szemei újra ragyognak, remélte, hogy csak fáradtsága gyengítette le tegnap.

Piros rózsával kezében tért haza, s adta át örök szerelmének. Gyengéden átölelte, s megkérdezte tőle: „Holnap hajnalban lemegyünk a partra, napfelkeltét nézni, angyalom?”

„Kedvesem mondd, hogy érzed magad? Nagyon ritkán szoktunk lemenni a partra pirkadatkor.” „Éjjel rengeteget gondolkodtam, s rájöttem, túl sokat dolgoztam, sajnos fáradékonyabb lettem. Ne aggódj kicsikém, nem lesz bajom, ígérem.” „Ígérd meg, hogy visszamész az orvoshoz, lehet, hogy új gyógyszerek kellenének a szívedre, édesem.” „Persze, hogy elmegyek, s te is jössz velem, egyetlenem. Rettegek attól, hogy egyszer kórházba kerülök, azt nem bírnám ki nélküled.” „Ne is mondd kis szívem!” - és sírva fakadt felesége.

Ölelkezve bementek a hálósobába: „A szívedhez fekszem, hogy halljam szívednek halk dobbanását!” - szipogta felesége. „Én pedig egész éjjel öllelek, hogy ne félj! - egyetlenem.” Mielőtt elaludtak volna, kedvesen elköszöntek, s suttogták egymásnak: „Nagyon szeretlek.”

Gyöngyi nagyon nyugtalan volt Xavér miatt, tudta mennyire összetört a férje, amikor egyszer kórházba kellett mennie. Egész nap ott ült ágya mellett, és fogta kezét. Ő inkább vele megy, ha majd egyszer kórházba kerül, csak vigyázhasson rá.

„Kicsikém kérlek ne sírj!” - férje gyengéden ölelte és simogatta. Arcát arcához érintette. „Légy nyugodt, itt vagyok melletted kis szívem.”

Hajnalban Xavér felébredt, kiment a mosdóba, majd óvatosan visszafeküdt kedvese mellé. Gyengéden átkarolta, felesége pedig hozzábújt, vágyott férje karja melegére. „Istenem, hogy tudunk ennyire szeretni, egy perc alatt hiányzunk egymásnak. Kérlek Istenem, adj még időt nekünk!” Párás szemmel csókolta feleségét, aki hajnali szépségében tündökölt mellette.

Amíg Xavérral kivizsgálásra jártak, addig csak a szorongás vette őket körül.

Naphosszat sétáltak, járták a hangulatos utcákat, amelyek tele voltak vidám turistákkal. Ebben a zaklatott lelkiállapotban, nem találtak kedvükre való elfoglaltságot. Egyfolytában Xavér egészségi állapotára koncentráltak, felesége írni sem tudott.

Az a fajta alkotóember volt, akit ha mélyen bántott az élet, akkor leblokkolt. Agyában csak az egy téma forgott reggeltől estig, estétől reggelig. Xavér ezt jól tudta, és ki kellett zökkenteni ebből a mélabús állapotból. „Mutasd a versedet, amit nekem írsz, kérlek.” „Nem értesz meg, képtelen vagyok írni, téged nézlek, s csak te jársz az eszembe, de a szavak képtelenek szépen összekapcsolódni. Gyere, menjünk inkább sétálni, vagy bújunk el a fájdalom elől.” „Ne

csináld Gyöngyvirágom, itt vagyok és semmi bajom, csodásan érzem magam.” Átölelte feleségét. „Fesd meg magadról a képet!” - kérte érzékenyen.

Szíve szerint azonnal nekiállt volna saját önarcképének festésének felesége kedvéért. De, hogy elterelje gondolatait, azt mondta neki: „Fesd meg te, ahogyan látsz engem most, ebben a pillanatban. Megtanítottalak festeni, ellested a festés fortélyait. Tessék, cseréltem neked vásznat, s ott vannak az ecsetek is, kérek egy csókot, és állj neki szépen.” Nagyon sajnálta szegényt, mégis ez volt a legjobb inspiráció, amit tehetett érte.

Csendben festett, látszott rajta, hogy élvezi, amit csinál. Érzéken hűzza arcvonásait, s fekete, ős tincseit, ahogy homloka barázdáit eltakarja. Xavér beleborzongott a szépségbe, ahogy aprólékos mozdulatait felesége kellő odafigyeléssel festi. Elérezékenyült a látványtól, de jobbnak látta, ha nem mutatja ki érzéseit felesége miatt. Inkább elkezdte olvasni Gyöngyvirág által írt, s nevezett kesze-kusza mondatait. Keserű, szívszaggató sorait férjéhez írta. Xavér most azonnal szeretné átölelni, s vigasztalni feleségét, de nem futhatott hozzá, hogy kikölkentse munkájából. Épp ezért ki akart osonni a konyhába, hogy szabadjára engedje fájó könnyeit, de Gyöngyvirág épp kilépett a festőállvány mögül:

„Drágám, gyere csak, hadd mutassam meg a festményemet rólad.” Ott állt hasonmása előtt, s nem tudott a meghatottságtól megszólalni. Csak gyengéden átölelte feleségét, s vállára hajtotta fejét. „Gyönyörű érzéki festmény, kedvesem. Köszönöm. Az ablakból, ahogy rám vetődik a napsugár, tündöklök a fényben. Elképesztő tehetség rejlik benned angyalkám.” - Közben ujjait nézte a képen, amelyek megszólalásig egyformák. „Édes Xavérom, dehogy tehetség, csupán a lelkem mélyén ilyen szépek, s kedvesnek látlak téged. Nagyon hálás vagyok a sorsnak, hogy egész életemen át melletted lehetek.” „Bocsáss meg drágám, már nem bírtam tartani szerteszét guruló könnyeim” - suttogta férje. „Már a versednél sírnom kellett volna, azért akartam kimenni, csak magadhoz hívtál. Mondd édesem, megtarthatom keserű édes versedet, amelyet nekem írtál? Szeretném magamnál tartani, ahogy a fotóidat is angyalom. Leírtam volna, csak nem volt papír nálam.” „Megcsinálom neked, légy nyugodt!” - mondta érzékenyen felesége. „Van még egy óriási kérésem hozzád angyalom, kérlek engedd meg, hogy ezt a csodálatos képet holnap elvigyük bekereteztetni. Nem érdekel, hogy orvoshoz megyünk, a képet akkor is megcsináltatom, szívemnek legszebb ajándékát, amit ma tőled kaptam édes feleségem. Soha nem felejttem el ezt a napot, amelyet köszönök neked!” - mondta férje elcsukló hangon.

Gyertyafényes vacsorához ültek, s egy üveg Törley pezsgő mellett hosszan elbeszélgettek.

Majd bementnek a hálósobába és lefeküdtek, szorosan egymásba bújva el is aludtak.

Gyöngyi hajnalban kelt, óvatosan kicsúszott férje ölelő karja közül, tudta, hogy hamar ő is felébred, mert megérzi, ha nincs mellette. Kiment az előtérbe, leült festménye elé, szemével végigsimogatta a képet. S jobb alsó sarokba odaírta: Szeretettel drága férjemnek, feleségedtől. Majd kiment a konyhába kávé főzni, de férje megelőzte, Gyöngyvirágja elé ment, és gyengéden ölelte. Két szál piros rózsa volt a vázában az asztalon, még a harmat csillogott rajtuk. „Azonnal felébredtem, ahogy eljöttél mellőlem. Gyere ide kicsit, kérlek édesem, üljél az ölembe.” Látszott rajta, hogy nagyon feszült, s simulékony, felesége tudta, jobban inkább érte aggódik. „Vége lesz ennek a borzalmas napnak is, ne félj drága Xavérom. Bármilyen történjen ma angyalom, este lemegyünk a partra sétálni. A festményemet el kell csomagolnom, kórház előtt beadjuk a képkeretezőhöz, s hazafelé jövet elhozzuk!” - mondta csillogó szemekkel. Egy csók után lassan szétrebbentek. Xavér a festményt eltette, Gyöngyvirág öltözni ment. „Bájos, és szomorú vagy, kedves” - mondta miközben öltönyzsebébe nyúlt. Annyira örült, mikor megtalálta felesége szívszaggató versét. Ez a verse segíti ma, s erőt ad neki, mert tudja, és érzi, feleségének minden percben hiányzik. Felesége bejött, férje meghatottan átölelte

derekát, s azt mondta neki: „Csodálatos életünk van.” Gyöngyvirág megsimogatta gyönyörű arcának selymes bőrét.

„Mennünk kéne, drágám.” „Hát persze angyalom, ma én vezetek, előbb a képkeretezőhöz megyünk.” Xavér megállt a boltnál, bementek, az eladót jól ismerte. „A feleségem rólam festett festményét, amely büszkeséggel tölt el, díszítésként egy aranszínű képkeretbe szeretném foglaltatni. Kérlek délre csináld meg, arra visszaérünk.”

A kórházban félóra várakozás után sorra került. „Jó napot kívánok!” - köszöntek. „Jó napot kívánok. Kérem foglaljanak helyet!” - mondta az orvos. „Ön kardiológiai vizsgálaton volt.” - fordult Xavérhoz. „Kérem, mondja el, milyen panaszai vannak.” „Fáradékonyabb vagyok, s gyenge, néha szűrő szorító fájdalom veszi körül a szívemet. Ezek a panaszok front idején sűrűbben jelentkeznek. Sajnos frontérzékeny vagyok, s gyakran fáj a fejem is.” Miközben méri a vérnyomását, azt mondta: „Új gyógyszert írtam fel, és többet pihenjen, napi egy-két óra intenzív mozgást javaslok. Vérnyomása százhusz per nyolcvan, egy kicsit sok a pulzusszáma” - jegyezte meg. „Semmiféle elváltozást nem látok, ha bármiféle panasza van az új gyógyszer szedésekor, kérem jöjjön vissza.” „Köszönöm szépen doktor úr!” - mondta Xavér. „Viszontlátásra, további szép napot kívánunk!” - miközben kimentek.

Nagy kő esett le a szívükről, hirtelen megnyugodtak. Beültek az autóba, Xavér gyengéden megsimogatta, s megpuszilta felesége arcát, közben azt mondta: „Hálás vagyok neked, hogy óvtál, és vigyáztál rám az elmúlt hetekben.” „Te sokkal többet tettél értem, drága Xavérom, mint én!” - átkarolta karját, s percekig megfejtkeztek az időről.

Amíg Xavér bement a festményért, Gyöngyi kiváltotta új gyógyszereit férjének.

Meghitten megebédeltek, lefeküdtek és egymásba gömbölyödve elaludtak. Úgy ébredtek, ahogy lefeküdtek, egymás karjában. Xavér hálószobájukba a baldachinos ágyukkal szemközti falra tette fel a festményt. Elgyönyörködtek benne mindketten.

Kéz a kézben, boldogságban csodálatos naplementében sétáltak le a Balaton partra.

Levetették ruhájukat, fürödni mentek, a víz kellemes volt, s a hullámok közt ringatóztak. Felültek a közeli stégre, onnan nézték a naplemente vastag, aransárgás vonalát, ahogy pont a víznek közepén húzódott. Xavér átölelte feleségét, és ebben a gyönyörben mondta el neki, hogy csak fél napot dolgozik ezután. Kimondhatatlan örömet éreztek, felesége megköszönte jószágát férjének, és átható szeretettel csókolták egymást.

Egy hónap után Xavér visszament dolgozni, minden reggel kedvesen, s nagyon érzelmösen váltak el. „Tíz órára gyere át kérlek szépen hozzám, addigra már nagyon hiányzol nekem.” „Soha el nem múló szeretettel szeretlek édesem, ott leszek még előbb is!” - válaszolta Gyöngyvirág.

Délutánonként kevéske pihenés után nagyokat sétáltak, s rengeteget alkottak.

Hosszú életükön át óvták, s vigyáztak egymásra, örök szeretetben.

2019. augusztus. 05.

09. Hetvenmillió apropóján

Két hete hallottam a rádióban, valaki hetvenmilliót nyert a lottón. „Azta!” - mondja anya, hirtelen azt se tudná, mit kezdjen ennyi pénzzel.

Hülyeség tombolt az agyamban, feldobtam a régi témát, amit kora reggelenként vitattunk meg az autóban, míg dolgozni jártunk. Számtalanszor láttam az autókereskedésnél egy hajót, hogy hogy kerülhetett oda, nem tudom. „Anya, nem vennéd meg nekem azt hajót?” - kérdeztem. „Valahogy le is kéne juttatni a Balatonra!” - mondtam. „Persze kislányom megveszem, s el is szállítatom!”

Pár nappal később hazafelé tartva, megint formában voltam, s megkérdeztem anyát: „Te anya, hogyhogy itt áll még a hajóm, már rég a Balaton hús vizében kéne ringatóznia.” Jajj!” - hát kezdte nevetve, „megint elfelejtették elvinni, na majd holnap rájuk telefonálok.” Fantáziánk útján szárnyaltunk, valahányszor úton voltunk.

„Anya, te mit csinálnál ennyi pénzzel, ha öledbe hullana?” „Hirtelen nem is tudom kislányom.” Nyughatatlan szabadságvágyam nem hagy nyugodni: „S a quadomat sem kaphatnám meg, anya? Úgy vágyom rá!”

„Szó se róla vad motorosom, neked nem jár quad, mert fának mennél, s azt nem engedem!”

„Jaj anya, te milyen vagy, nem engedsz még gondolatban se tekeregni a nagy világba. Pedig vinnélek magammal, mert úgy szeretlek anya.”

„Na és te? Mire költenéd a pénzt?” - kérdezte.

Nagyon komoly lettem, nehéz volt róla beszélnem, mert mindkettő szívemnek vágya. Megpróbáltam könnyek nélkül beszélni róla.

„A rák ellenszerét szeretném kikutattatni, hogy a szenvedő betegek még évekig éljenek fájdalom nélkül családjaik körében. A másik kutatási célom, vakoknak fejlesztetnék egy eszközt, amelynek segítségével önállóan, s mégis biztonságosan tudnának közlekedni.”

„Henikém, erre nem is lenne elég a pénzed.”

„Ne hidd anya, hogy erre nem gondoltam. Biztosítanám a pénzt a kutatásokra, ugyanis lenne egy lovardám Balatonon, ott is élnénk a partközelségben, hogy könnyen le tudjak menni a kéklő, fodrozódó tóhoz.”

„Vennék neked egy speciális autót, hátul be tudnál szállni tolókocsival. Alkalmaznék hozzá egy sofőrt, hogy szabadon mehess kedvedre.”

„Köszönöm édesanyám.”

Csak egy reggeli eszmezsere futtatás volt, forró gőzölgő kávé mellett.

Milyen szép lenne, ha megvalósíthatnám gondolataimat.

2019. május 20.

10. Segítségnyújtás az utcán

Még tavaly év végén kolleganőm egy testreszabott feladatot adott: írjam le, hogy az emberek képesek jót is tenni velünk, sérültekkel az utcán. Nem akartam vitázni vele, de a hat év alatt, mióta egyedül járom az utca forgatagát, sohasem tapasztaltam önzetlen segítségnyújtást. Tehát képtelen vagyok pozitívan látni a világot, egészséges létére neki teljesen más a véleménye, a példája ezt bizonyítja. Persze neki teljesen jó „képei voltak”, pl. mozgássérült kollegám óraszíját teljesen ingyen megcsinálták.

Hiába törtem a fejem, semmilyen jócselekedet sem jutott eszembe, így pihentettem a témát.

Amikor a hatos városi buszra fel akarok szállni, s nem a buszvezető száll ki, hanem egy másik ismerős sofőr, aki mosolyogva lenyitja a rámpát. Barátságosan köszönünk egymásnak, majd megkérdezi, hol szeretnék leszállni, „Az Árkádnál” - felelem. Aztán előre ment a sovány barna hajú ember, s szólt a kollegájának hol tegyen le, aztán helyet foglalt. A Zsolnay szobornál a vezető megkérdezi a kollegáját: „Miért nem szállt le?” A válasza jólesően érintett: „Mert leengedi a hölgyet.” A következő megállónál, mikor leszálltam, illedelmesen megköszöntem a segítségét, s további szép napot kívánva elköszöntem tőle. „Szia, viszont kívánom!” - válaszolt.

A következő sofőr akkor lett barátságos velem, mikor megértette, segíteni szeretnék neki, ugyanis elakadt a kocsim a rámpán, s nem akartam, hogy ő toljon fel, hiszen jócskán elhaladta középkora elejét. „Várjon egy kicsit!” - kértem, hátra tolattam, s nagyobb lendülettel sikerült felmennem. Azóta mindig megért, s előre köszön jókedvűen.

Említésre méltóak a következő sofőrök, akik kezdettől fogva szociálisan érzékenyek, s rendkívül barátságosak is.

A meglepően gondoskodó, szépóra felé ballagó sovány, ősz hajú bácsika. Valahányszor sietek fel a kisutcán, mindig észrevesz a tömegben s képes perceket várni rám a buszmegállóban, s kedvesen mondja a felszállásnál: „Gyere csak!” - s megköszönöm neki, hogy megvárta.

Körülbelül egyidősek lehettünk az úriemberrel, aki mindig azt mondja nekem leszállásnál, hogy „Vigyázz magadra angyalom!” „Vigyázz magadra te is!” - válaszolom. Mikor elindul a busszal, mindig integet nekem. Ezek apró kis gesztusok, mindig jóleső érzést okoznak.

Az elmúlt évben örömben is volt részem. A helyi önkormányzat polgármestere segített kiadni egyik könyvem. Mivel mind elfogyott, s nagy volt az érdeklődés, így nyomtatnom kellett még.

Könyveimet Ilike árulta a postán, szép lassan elkelt mind. Az egyik hűséges olvasóm, aki gondosan forgatta könyvemnek lapjait, miután elolvasta, visszavitte, s azt mondta, nagyon tetszett neki, adják el még egyszer, ő így segített nekem. Bevallom, soha ilyet még nem hallottam, de hálásan köszönöm neki jó szándékát.

2019. június 21.

11. Erdei kiruccanás

Nagyon nehéz a lelkemnek megszokni, hogy már nincs egy hely, ahova elmehetek, ha szomorú vagyok, vagy csak úgy egy nagyot levegőzni, s közben azt érezni, hogy szabad vagyok. Mert ott vannak köröttem a fák, s mellettem locsogott a patak, amely megnyugtató. Csupán tizenöt évig voltam szabad szülőfalumban is, mivel mozgássérült vagyok születésem óta. Meggybordó „csodajárgányommal” váltam önállóvá pár órára. Mindig azt mondtam magamnak, képes vagyok rá, meg kell csinálnom, félelmet legyűrtem, s eltettem nehezebb időkre. Az elején kidolgoztam hogy a legkönnyebb közlekednem, hogy ne izguljak, később mindez rutinná vált.

Aztán bekövetkezett a rémálmom, városba költöztünk. Tisztában voltam vele, hogy nem lesz könnyű, de a remény hal meg utoljára, szoktam mondani. A betondzsungel közül valahogy ki kell találni a szabadba, mert úgy érzem, be vagyok zárva, s a fejemet is ki kéne szellőztetnem. Ahányszor egy fa közelébe értem, könnyezve megsimogattam. Aztán már ez se volt elég nekem, egy olyan helyet szerettem volna találni, ahol elbújhatok a gondolataimban az árnyékok adó fák közé, s érzem a hús levegőt negyven fokban is.

Emlékeimre hagyatkozva, amikor úgy szállítottak a munkahelyemre, - akkoriban még nem volt elterjedt az akadálymentes busz - élt itt Komlón, az erdő közepén egy mozgássérült kisfiú. Egyszer a szállítóm elhozott engemet is, mikor jött érte. Nagyon tetszett az erdei út, annak ellenére, hogy nem volt kifogástalanul járható.

Egy meleg napnak délutánján, kiszabadulva a belváros örökös zajától, elindultam megkeresni az erdei utat. Szívderítő volt újra mátyásmadárnak rikoltozó, s más madárkák hangját hallani. Mentem az ismeretlen felé, simogatott a lágy szellő, és közben kis félelem bujkált bennem, de a határtalan kíváncsiságom tovább vitt. Kerültem el kisebb szakadékokat, festői sötétlő erdőrészt, ahol a lombkoronák egymásba érnek. Újra éreztem szívemben a felhőtlen örömet, leráztam magamban minden gondot, s bajt.

Hiába vagyok elég óvatos, s körültekintő, a rosszul bemért lyukba fennakadt a hátsó két kis támkerekem. Utam máris rémisztővé vált, megpróbáltam még a lehetetlent is, fogódzkodva hátra mentem, hogy hátha kitolom a lyukból motorom. Egyensúlyomat elvesztve elestem. Felkeltem volna, de fáradtan, s kifulladásra még felállnom sem sikerült. Önbizalmamat tiporva másztam az árokpartra, nehogy elüssenek. Gondoltam kicsit megpihenek, s ha Isten segít, talán sikerül felállnom, de erre már nem került sor. Egy autó jött szép lassan, leintettem. Kiemelte motorom a lyukból, miközben felsegített, amit hálásan köszönök ezúton is neki... Elmondta, hogy erre már nagyon rossz az út. Ha tudtam volna válaszolni... de képtelen voltam, abban a pillanatban nagyon fájt a beszéd. Pedig szerettem volna, ha megtudja, hogy csak az erdő csendje végett motoroztam ideáig.

Hazaérve mindent elmondtam édesanyámnak míg sebes lábaim mostam le a fürdőszobában. Addig édesanyámat hallgatom, aki azt mondja: „Tudod, azt szeretem benned, hogy nem hazudod el a dolgokat.” „De anya, miért hazudnék pont neked, Hetényben is történt már ilyen, csak ez most jobban meggyötör lelkileg.”

Egy napig bánatos voltam, aztán egy baráti beszélgetés helyrebillentett.

Azt hiszem, egy erdei kiruccanásnál fontosabb az egészség, s a barátság, amely örökké tarthat.

2019. augusztus 26.

12. Káosz körülöttem

Elég volt, és tele a hócipőm, két hónapi küzdelem óta elérkeztem arra a pontra, hogy már félek buszra szállni Komlón. Félelem lett az utazásom Pécsre, a hetedik érzésem sohasem csap be, már jócskán megérezem a bajt a bensőmben. Csupán csak azért szenvedem el ezeket a csapásokat, mert mozgássérült, tolókkocsis vagyok. A legtöbb ember számára egy tolókkocsis látványa borzalmas, sokuk inkább tekint bennünket földönkívülinek, minthogy embernek. Ne tessék elborzadni, ez a száraz tömény valóság. Néha úgy érzem magam, mint egy leprás, szerencsémre legyen mondvá, már megtanultam sapkám siltje mögé bújni.

A mostani tényt, már nem igazán tudom feldolgozni. Hiába írtam a kaposvári összekötő Volán kirendeltségnek, nem sikerült semmi konkrétat intéznem. Levelem így szólt:

TISZTELT CÍM

Csomor Henriett vagyok, mozgássérült, tolókkocsis. Állandó munkahelyem van Pécsen, ezért fordultam többször már Önökhöz, hogy szükségem lenne akadálymentes buszra. Hiába veszem meg a havi bérletet, ha hetekig nem tudok bejárni, így csak feleslegesen veszem meg a bérletem. Heti rendszerességgel kell bejárnom, de nem tudom teljesíteni, mert nincs megfelelő járatom. Én is pénzből élek, és nem szeretném elveszíteni a munkahelyem, mert nincs megfelelő busz, amelyre fel tudnék szállni a reggeli órákban, amely azt jelentené, hogy fél nyolc és nyolc óra környékén lenne egy állandó akadálymentes járat Komlóról Pécsre. S lennének szívesek eldönteni a buszt, rámpa fülét becsukni, mert ha fél méterre van a földtől, nem tudok felmenni, s ráugratni meg végképp nem. Higgyék el, nem köteksem. Ha normálisan leteszik a rámpát, nem kéne a sofőröknek segíteni, tudom hogy nem szeretik, csak kiabálnak velem.

Várom válaszukat, amelyet előre is köszönök.

Tisztelettel: Csomor Henriett

Személyes találkozáskor csak ígéretet kaptam, hogy utazhatok. A sofőr segít a fel- és a leszállásnál. Egyetlen gombnyomásból, amit a sofőrnek kellene elvégezni az ülésből, csinálnak ekkora galibát, amelyből természetesen én kerülök ki vesztésként és megalázva. Arra nem gondolva, hogy egy magamfajta van szíve és lelke is. Feltételezem, az járhat az eszükben, (s nem érdekel a finomkodás, kimondom keményen) hogy ez a gyagyás miatt akar utazni, elveszi másoktól a helyet, s különben mit akar az ilyen a nagyvilágban. Tisztelet a kivételnek, de a sofőrök többségének rá van írva arcára a közöny és az elutasítás. Ha nagy nehezen ledobja a rámpát, a por az arcomba száll, hacsak ez lenne a legkevesebb, igazán le se írnám. Az amúgy is egyenletlen beállóknál, ha nem dönti el a buszt, a rámpa nem fekszik rá teljesen a járdára, egy-két centire van a földtől. Felrepülni meg nem tudok, esetleg rálép a sofőr a rámpára, akkor se fogná meg a kocsim, nehogy leessek a rámpáról, mondván, az már nem tartozik a munkakörébe. Kiveszett a jóindulat. Magamra vagyok utalva, ha leesek a rámpáról, akár az agyam is szétloccsanhat a betonon, vagy kezem-lábam töröm, ők ilyenbe nem hiszem, hogy belegondolnának. Esetleg csak annyit gondolhat, hogy béna, ennek már úgymint mindegy. Akkor most hol van, vagy nincs esélyegyenlőség, kérdezem én.

Egy hete történt velem a következő dolog, amelynek hatására úgy döntöttem, többé nem utazom, mert pánikba estem, s rohadtul éreztem magam. Azt kérdeztem magamtól, hogy miért kell ezt elviselnem. Mágocs, Komló, Pécs, Harkány akadálymentes buszra akartam fel szállni édesanyámmal. Mikor beszállította a sofőr az utasokat, hátrajött, állt a rámpán, meglátva engem elkezdett szentségelni, s azt mondta, hát le nem nyitom a rámpát. Majd befutott a forgalmiba, hogy megkérdezze, el kell-e vinnem ezt nyomorékot. Dirrel-dúrral lenyitotta a

rámpát, amely lógott a levegőben, természetesen el se döntötte a buszt, így nem tudtam felszállni. „Köszönöm uram, nem utazom!” - közöltem, s otthagytam. „Ennyit a jóindulatáról uram!” - mondta anya, miközben eljött.

A forgalmiba elmondta édesanyám mi történt, figyelmes lett rá egy akadálymentes busz-vezető. Aki pár pillanat múlva felvett bennünket, s félóra késéssel elindultunk Pécsre.

Evvel még nem ért véget a napi tortúráim, ugyanis a visszafelé jövő akadálymentes helyett, 1:50-kor egy normál buszt küldtek. A forgalmiban közölték, csak három óra tízkor tudok hazajutni.

Téboly ez az egész, amely körülöttem folyik, s nem tudom ezt elfogadni, mert én is ember vagyok, nekem is van jogom az élethez. Ha már egyszer megszülettem, élnem is kell valahogy a halálomig.

Megjegyzés: Ez az ügy pozitív kicsengéssel lezárult.

13. Piros rózsák beszélgetnek

Édesanyám, Bánovics Erzsébet, 1957-ben kezdett iskolába járni. Egy Baranya megyei kis faluban, Szilágypusztán élt szüleivel, s öccsével.

A vörös, göndör, hosszú hajú kislány Pécsváradra járt iskolába. Minden hétköznapi, és még szombaton is, iskolabusszal közlekedtek. A pöttöm édes kisleány nagyon vagány volt, s gyorsabban mászott fára a fiúk többségénél.

Mindig megvédte gyengébb társait, s rendkívül segítőkész volt, mintha csak sejtette volna, hogy egész élete erről szól majd.

Akkortájt szülei a mezőgazdaságban dolgoztak, s kevés idő maradt a gyerekekre. Sőt még a nagyobbacsák vigyáztak a kistestvére, míg édesanyjuk megetette, s megfejte a teheneket az állami gazdaságban. Tehát Erzsikének sem volt felhőtlen gyermekkor. Nehezen ment neki a betűk összeolvasása, mert képről tanultak olvasni, a képi olvasást gyönyörűen tudta. Volt egy mogorva öreg tanárnője, aki egy nap, mert a kislány nem jól olvasott, büntetésből bezárta egy osztályterembe, és ott is felejtette. Zárójelben hadd jegyezzem meg, hogy a szülők gyengéi majdnem mindig visszaütnek a gyerekekre, a képolvasás nekem is jól ment, de amikor más volt a kép alá írva, mint amit láttam, akkor kezdődött a baj. De én jobban jártam, mint édesanyám, hiszen csak a fületem tépték, vörösen virított óra végére. Merő félelemből sem mertem jól olvasni.

Erzsike akkor kezdett igazán zokogni, amikor látta, hogy Pista bácsi, a buszvezető elindult, mert nem várhatott tovább a szeretetreméltó kislányra. Szerencséjére, a zokogására felfigyelt a pedellus bácsi, aki sietve kinyitotta az osztályteremajtót, s megkérdezte tőle: „Hát te hogy-hogy itt vagy még?” „Bezárt a tanár néni óra után!” - szipogta. „Jól van kislány!” - simogatta meg a pedellus, s azt mondta neki: „Öltözz fel, mert esik az eső, s menj haza szépen.” Késő őszi volt, fújt a szél, suhogtak a falevelek, rémülten szaladt a kislány a kihalt pécsvárad utcán. Gazsi, a cigányember, lovas szekeren ment hazafelé dalolva, azt dalolta, hogy piros rózsák beszélgetnek. A kislány ijedtében a közel eső bokorban megbújt.

Amikor elhaladt a lovas szekérrel a cigányember, újra útnak indult. Futni kezdett, amikor egy biciklist vélt felfedezni a sötétben. Kis szíve hevesen zakatolt félelmében, a buszmegállóban megbújt. Hirtelen eszébe jutott, hogy talán édesapja keresheti őt biciklivel. Mikor elhaladt, a kislány felállt, s zokogva kiáltott édesapja után. „Apukám gyere vissza kérlek, itt vagyok.” Aggódo édesapja boldogan fordult vissza, mikor meghallotta kislánya hangját. Magához ölelte átfázott kislányát, két pici karja el sem engedte imádott édesapját.

Hazaértek a jó meleg lakásba, duruzsolt a tűz a vaskályhában, miközben mind örültek egymásnak. Édesapjuk minden este mesét mondott nekik, a kislány elaludt az ölében. Óvatosan lefektette, de felébredt. „Aludj tovább angyalom!” - mondta apja kedvesen neki. A kislány szorosan hozzábújt, s lágyan átölelte. „Ne menj el mellőlem apukám!” - kérte. „Nagyon bátor, és ügyes voltál ma drágaságom, veled maradok ígérem.” Könnyei potyogtak édesapjának, amikor arra gondolt, el is veszíthette volna csöpp gyermekét.

Másnap reggel Erzsike édesanyjával ment iskolába, hogy beszélhessen a tanárnővel. „Gyermekem még igencsak picurka, ha be is zárja, kérem engedje ki időben, hogy elérje az iskolabusszt, ugyanis a szomszéd faluban lakunk, amely nem kis táv egy hét éves kislány számára, s baja is lehetett volna.”

„Figyelmetlen voltam!” - ismerte be a tanárnő, s elnézést kért.

Soha többé nem fordult elő ehhez fogható eset.

2019. július 03.

14. Összetartozás

Ahogy szállnak az évek,
egyre több rokonom távozott el
csendesen az élők sorából.
Emléküket hátrahagyva,
szívembe mély szeretetet ültettek.
Családi eseményen szembesülök,
eltűnt az összetartozás.
Nincsenek nagybácsik és nagynénik,
akik rajongtak értem.
Velük repült az idő,
a búcsú örökké fájó volt.
Vigasztalásul azt súgták a fülemben:
hamarosan találkozunk ismét.
Hittem nekik, mert
megbízta bennük,
erős volt köztünk a rokoni szeretet.
Miki bátyám akkor is
eljött hozzám, amikor
elvesztette szeme világát.
Maga mellé ültetett, s beszélgettünk,
mintha mi sem történt volna.
Sajnálom az unokahúgomat Zselykét,
neki soha nem lesz olyan
szelíd lelkű, drága Annus nagynénje,
mint nekem, aki támogatja.
Kézét ma is imára kulcsolja értem,
távrolról is óvón vigyáz énreám.

2019. augusztus 18.

Megjegyzés: Elmélkedésem lakodalom után.

15. Örökzöld fenyők látványa

2019 májust írunk, mióta itthon vagyok, megállás nélkül esik az eső. Ez az időjárás tipikus mása a 2010-es évnek, akkor is ez volt ebben a hónapban. Jól tudom, mert akkor a kórházi ágyon feküdtem, s más dolgom sem volt, csak figyelni az esőfüggönyt, ahogy a cseppek szaladnak le az ablakról. Szóval Pongrác, Szervác és Bonifác ismét meghozták az átlagosnál hűvösebb időt. Délutánonként nem árt még befűteni, hogy estére átjárja a langymeleg a lakást.

Szegény újszülött madaraim bizonyára fáznak, illetve el is pusztulnak kint a szabadban. A napokig tartó szélvihar kárt tett a fészkekben, vagy teljesen megsemmisítette, amit a madár-szülők rosszul rögzítettek a faágakhoz.

Ilyenkor, május derekán, amikor zöld a fű és kék az ég, új zöld lombot kaptak a fák.

Gyakran elidőzők a fenyőfák csodáján, amelyek majdnem az égig érnek. S ott a magasban olyan, mintha gyertyát tartana, lágy szellő lassú táncként ringatja. Lelógó ágain világoszöldek új hajtásai „látványa olyan nekem, mintha ujja lenne az óriásnak”. Fekete felhők jönnek-mennek, dörögve, csattogva, villámot szór az ég. Lombok közé bújnak a madarak, árva lelkük reszket, úgy félnek. Sötétké az égbolt, tombolva fúj a szél. Vad táncba kezdenek a fák, ömlik a zápor. Csitul már a szél, hömpölyög a víz, a föld lassan nyeli.

Hatalmas fenyő sötétké az égbolt alatt, gyönyörű látványban fürdik szemem.

2019. május 22.

16. Élménykép

Már nem tudom, melyik évben volt, csak arra emlékszem, hogy borongós őszi reggelre ébredtem. Lógott az eső lába, ennek ellenére útnak indultam.

Amíg kiértem az utcára, elengedtem a fantáziámat, s fekete lovamat kihoztam az istállóból, megállt előttem. Figyelt, fejét vállamra tette, miközben lágyan megsimogattam. Mindig megkönnyeztem, amikor az erős, izmos állat nagy, fekete szemében szomorúságot láttam.

Villám sosem félt a mennydörgéstől. Fekete bársonyos sörényét, ha szellő lengette, úgy ringott, mint a búzatábla.

Felpattantam lovam hátára, s suhantunk a Zengő és a Hármas hegyek színes vonulatai közt, ahol a színes lombkoronák kapaszkodva védték egymást a tomboló, süvöltő szél ellen. De mindhiába, jócskán megtépázta a szél a fákat, fájva, s könnyezve váltak el ágaiktól a levelek. Pillanatokon belül mintha színes szőnyeget terített volna a természetnek zord arca a lábunk alá. Villám óvatosan haladt velem, érezte a csúszós szőnyeget lába alatt. Fekete felhők tornyosultak fejem felett, csattogva dörgött az ég, sötét volt egészen. Csak akkor fénylett egy pillanatra, mikor villámokat szórt az ég. Megsimogattam lovam és átöleltem, egy gyönyörű, magas fenyőt pillantottam meg, tele tobozokkal a patak partján. A látvány festői volt, ahogy az örökzöld sudár fenyő kitűnik a fekete ég alól. Képzeletbeli lovamat elengedve máris azon gondolkodtam, milyen nehéz dolog lehet ezt a pillanatnyi csodát lefesteni.

Nem tagadom: „természetbolond vagyok”, ezt a csodaszép látványt, élményt képként örökké őrzöm lelkemben.

2019. szeptember 25.

17. Nagypéntek bánata

Ilyenkor nagypénteken,
szenvedő Istenünkre gondolok.
Templomok nyugalmaiban,
harangok mély csendjében,
árnyas lombú fák alatt,
letakarva keresztje.
Imára kulcsolt kézzel
rá emlékezem.
Szívemben mérhetetlen
fájdalmat érzek,
ahogy cipelte nehéz keresztjét
fel a Golgotára
töviskoszorúval fején,
vérző testtel.
Ártatlanul, s némán
ment a halálba.
Gyenge lába alig vitte.
Szomjazott!
Miért nem adtatok neki vizet?
Kegyetlenül sorsára hagyátok,
mert féltetek.
Fölért a hegy tetejére,
keresztjét földbe verték.
Még egyszer megfeszítették.
Magasztos égnek közelébe könnye hullott.
Mennydörgés hallatszott,
hatalmas villámokat szórt az égbolt.
Eső csillapította vérző, égő sebeit,
mire újra sütni kezdett a nap,
elhagyta földi lényét,
lelke felszállott a mennybe.

2019. április 23.

18. Tűnődés

Eltűnődöm a furcsa dolgokon,
amelyet hallottam.
Elképesztő, hogy a
betegséget dédelgetnünk kell,
képtelen lennék rá.
Gyilkos kórt inkább eltipornám,
amely felemészti s szétszedi
a szenvedőt s
hozzátartozóját egyaránt.
Egyszer eljutsz arra a
pontra, amikor Évát
hibáztatod, mert hitt
az álnok kígyónak,
s beleharapott az almába,
amely örök szenvedést
hozott a világra.
Manapság milliók küzdenek
a modern kor népbetegsége ellen.
Onkológián ülve
kezelésre várva,
hősök, ahogy mindent kiállnak.
S mindig csak a jövőre gondolnak,
annak sorsát egyengetik,
akit hátrahagynak.
Kanülön át folyik a gyógyszer,
életet remélve
magukra hagyva
reszketve fázva.
Bágyadtan lehunytt szemeikkel
tűrik a kínzó fájdalmat.
Ha leszáll a csillagos éj
gyengéden ölelve
szemébe nézve szeretetet
sugallva megerősítet,
hogy szükséged van még rá,
legyen ereje holnap felébredni.

2019. szeptember. 01.

Megjegyzés: Egy tavalyi gondolat kapcsán

19. Bárhol és bármikor

Ezer, s ezer gondolat kavargó fejemben,
mégis a legszebbre
emlékszem szívesen.
Legyek bárhol és bármikor,
egy kép lebeg szemem előtt.
Mintha velem lennél,
olyan élethű a pillanat.
Kedves, hamvas arcodat látom,
gyengéden simogatnálak.
Kezem téged keres,
ölelni szeretne, de nem talál.
Csodálatos érzés
lelkemet melengeti.
Gyönyörű látomásért könnyet ejtek,
amely messze, nagyon messze gurul
mézédés hegyeken és völgyeken át,
túl a virágos réteken,
míg megérkezik lábad elé.
Abban a könnycseppben minden örömöm,
s gyengéd szeretetem
megbújt szerényen.
Becsés ékszerként dédelgetve
őrzöm szívem legféltettebb szobájában.

2019. január 11.

20. Természet utáni vágy

Vágyom vissza az
erdő csendjébe,
ahol körülöleltek a fák,
s tisztán énekeltek a madarak.
Fájó könnyeimet
felszárította a nap,
ha szívem bánattól csordult.
Zsenge fűszálak csiklandozva
lábamhoz simultak,
s én megcirógattam őket.
Fejem felett éjfélete varjak
károgva keringtek.
Szabad voltam, akkor még
lelkem is szabadon szárnyalhatott.
Elbújtam a fák közé,
s lombjaik körülölelve
bölcsőt alkotva ringattak engem.
Gondolataim messze vittek,
messze jártam akkor én,
s nem így a négy fal közé szorulva.
Honvágyam természet lágy ölébe kerget,
de keresve sem találom
az odavezető utat,
ahol picinyke madaraim kedvre derítenének.

2019. szeptember 19.

21. Egyszer visszatér

Csitulj szívem, ne zakatolj
olyan nagyon bánatomban,
mert beleőrülök a fájdalomba.
Kegyetlen az élet, pillanatok alatt
elveszíthetem azt, aki kedves számomra.
Lassan múlnak a napok,
hetek, s hónapok.
Bársonyos, édes hangját
többé nem hallhatom.
Elment, szépen, csendben.
Nagy úrt hagyva maga után.
Nélküle megint elvesztem,
s a helyemet sem találom.
Futnék, hogy feledjem,
de őt nem lehet elfeledni,
abba bele is betegednék.
Legkeményebb időkben is
velem volt.
Egyetlen percre sem hagyott el.
Szép szavain repített,
úgy vitt előre.
Tudom, hogy egyszer visszatér.
Hiánya mintha ólom súlyaként
nehezedne rám.
Kalitkájából kiengedem
dalos ajkú kis madaram.
Utoljára tenyerembe veszem.
Könnyeimmel küszködve arra kérem:
repülj el hozzám madárkám,
óvjad, s vigyázz rá.
Göröngyös útján kísérd halk lépteit.
Percre se hagyd magára,
ha látod, hogy szomorú,
ülj mellé, s vigasztald
úgy, mintha én lennék mellette.

2019. január 27.

22. Valami szépet szeretnék írni

Pillanatnyi érzéshiány

Valami szépet szeretnék írni,
de nem könnyfakasztót.
Csak egy könnyű gyengéd ölelést,
amelyet jó érezni s meghatódik
érzékeny szívem.
Hátam borsószik
kezednek simogató érintésétől.
Szelíden rád mosolygom,
vágyakozó tekintettel
szép szemeidbe nézek,
amelyek hangtalanul beszélnek,
kedvemre becézlek
s cirógatlak kedvesem.
Közben azt kívánom,
ölelj örökké kedvesem,
ahogyan most teszed.
Hiányzol, mint falevélnék
a lágy szellő, mert nélküle
képtelen lassuló táncba kezdeni.
Hűsítő patak vize körül
boldogan szállnak a szitakötők,
mitsem sejtve, hogy rövidke
életük hamar véget ér.
Szőke, göndör hajú Hold elveszne
milliónyi csillaga nélkül.

2019. 07. 26.